

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

Продължение от "[Зад завесата на този свят](#)"

Не казвай защо, не казвай защо на Бога, а по-скоро превърни твоето защо в молитва. И кажи: Господи, не мога да разбера защо, но знам, че ме обичаш, знам, че имаш свят план, знам, че Твоят ум, любов, сърце е много по-широко от моето и моят ум не може да Те разбере. И се подчинявам, подчинявам се, но не робски, понеже нямам какво друго да правя и мога да започна да споря с Теб, да крещя, да хуля, да се ядосвам и гневя. Не, подчинявам се с доверие и казвам: Боже мой, не ме ли обичаш? И Христос ти казва: няма да ти го кажа отново с думи, а ще ти го покажа, виж Моите ръце, които са пробити, да разбереш дали те обичам. Виж Моето ребро, което е пробито от копие, да разбереш дали те обичам. Ела на Голгота и се качи да видиш мястото, където бе забит честният Кръст, отворът още стои там-върви в Йерусалим, виж отвора в земята на Голгота, където забих честният Кръст, и падни там да видиш- ще видиш любов и Христос ще ти каже: Аз ли не те обичам? Не обичам теб, за който мисля ден и нощ? Където за теб правя всичко ден и нощ? И когато спиш мисля за теб и ти помагам?

Добре казваш всичко това, Христе мой, но къде е това на дело? Как ме ми помагаш? След като още съм болен, на легло, измъчен, страдащ, след като умря детето ми, как ме обичаш? И Христос казва: не можеш да го разбереш сега, оправдавам те, човек си, така мислиш, не Ме разбираш, не можеш да разбереш, че ти подготвям и нещо друго, че имам нещо предвид за теб, че след този живот има и въздаяние, не вярваш ли? Не вярваш ли? Това е твоят проблем, че не вярваш в отплата на Бога. Защото, ако имахме жива вяра в Христос, щяхме да казваме- изключено е Господ да ме онеправдае. Следователно, в този живот Господ може да не ме оправдава така, както аз си представям оправданието, но съществува продължението на моя живот, в което със сигурност Господ ще ми въздаде. Ето Лазар. В този живот не взел каквото би очаквал да вземе - утвърждаване, оправдаване. Нищо. Беден се родил, беден живял и беден умрял. Но във вечния живот всичко се променило. И Христос казва: виждаш ли? Има и продължение. Имам и други неща, които ще ти дам, не са само тези, които сега вземаш, може в този живот да не бъдеш удовлетворен така, както ти искаш, но имай доверие в Мен и най-вече повярвай, научи се да вярваш, че съществува и друг свят, много по-превъзходен, удивителен, неповторим, в който не можеш да си представиш какво те очаква.

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

Ако си го представяхме и го живеехме предварително, щяхме да казваме това, което казва с в. ап. Павел- Вземи ме, Господи, вземи ме, защото е толкова хубаво, когато вярвам в Теб, че искам да Те видя на живо, да видя вечния живот, да му се насладя, не мога да се задържа в този живот. Желая да се махна от този живот, защото обичам даровете, които ми приготвяш във вечния живот, защото обичам вечния живот, защото вярвам в Христос. Ние, останалите, не вярваме много в Христос. И затова мислим, че всичко е само в този живот, затова мислим, че всичко се заплаща тук, тук се урежда, и ако не бъдем оправдани тук, ще умрем унили, пълни с горчивина и празнота. Но не е така.

Лазар се измъчил, но след това се наслаждавал. Сега постоянно се наслаждава. А богатият имал всичко и загубил всичко. Богатият видял Лазар във вечния живот. Разбираш ли какво става? Във вечния живот не губиш твоето аз, не губиш самосъзнанието си, знаеш кой си, не угасваш, дете някои казват, *ако стана на прах и ме отведат в гробищата, поздрави!* По-добре кучетата да ме изядат и да ме погребете без опело! Ако умра, всичко свърши!

Не всичко е свършило. Всичко започва. Започва. Не го вярваш? Твое право е. Свободен си да не го вярваш, твоето право е да си затвориш очите за светлината и да казва: *не съществува светлина, защото аз не я виждам*

. Твое право е. Но някои други виждат светлината. Какво да правим сега? Такъв е животът. Ти имаш твоите собствени виждания, но виждаш, че богатият имал самосъзнание, твоето аз не изчезва, нито твоето самосъзнание. Затова е страшно, че делата, които вършим и бележат нашето аз, нашата персоналност, всичко това се издълбава в душата ни като отпечатък, като печат върху нас и го носим във вечния живот. Затова е много велико човек да е изповядан, чист, уреден в този свят, така че, когато си отиде, да не му тежат неговите пороци, грехове, вини, бремето на неговата съвест, а Бога да му е простил, да се е помирил с Христос, да е приел прошката на Голгота, да се е причастил. Това е велико. Защото там ще знаеш кой си. Богатият вижда отсреща Лазар, този е Авраам, този е Лазар. Ти ще казваш това е жена ми, детето ми, съседът ми, приятелят ми, единият ще знае другия, св. Нектарий, св. Георги, св. Марина, св. Параскева, ще виждаш светците, единият ще гледа другия. Ще знаеш, че това е твоето дете, но няма да живеем като затворено семейство, ние сме трима членове на нашето семейство, вие сте пет члена на някое друго семейство. Не, там всички ще бъдем като братя и сестри в Божиата благодат, създания на Бога, *богове сред Бога*

в безкрайна слава. Богатият вижда Лазар и казва на Авраам:

и, като извика, рече: отче Аврааме, смили се над мене, и прати Лазаря да намокри края на пръста си във вода и да ми разхлади езика, защото се мъча в тоя пламък.

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

В тоя пламък. Отче Авраам, смили се над мене! Смили се над мене Сега? Сега казваш смили се над мене? За да те помилват, би трябвало ти да си помилвал. Този, който покаже милост, ще получи милост. Бог казва това, ние обаче сме безразлични и човек напуска живота и вече е късно. Късно е приятелю. Скъпи богаташо, който те съжалявам и обичам, нямам нищо против теб, защото и аз мога да се окажа на твоето място и нямам право да осъждам дори теб. Защото, за да осъждам, значи съм същият като теб и по-лош, и всички ние, които казваме: а-а-а, видя ли богатият какво направи? А ти какво правиш? Аз какво правя? По-добри ли сме от него? Богатият не казвал в този живот
Господи, помилуй ме! Боже мой, помилуй ме!

Затова в този живот се научи да казваш постоянно Господи Иисусе Христе, помилуй ме!, така че в другия живот да получиш милост. Покажи милост, за да получиш милост. Не осъждай, за да не бъдеш осъден, прощавай тук, за да ти бъде простено- разхлади душата на другия, за да приемеш прохлада от душата на другия. Когато в този живот огорчаваш, тровиш, мачкаш, раняваш, обиждаш, хулиш другия, как очакваш да намериш милост в другия живот? Каквото дадеш в този живот, това и ще срещнеш, каквото сееш, това ще пожънеш. Това било приказки? Ето тези приказки богатият ги живял и страдал. И иска капчица вода, малко прохлада, искам нещо, искам. . . но в ада няма покаяние. Защо бре, детето ми, да не може да се промени? След като човекът се покаял Не! Защо? Защото Бог поискал, скъпи мой, колкото години живееш 60? 80? 90? Знаеш ли колко възможности имаш от момента, когато си се родил, досега, но си ги оставил и не си ги използвал? Бог казва: не, достатъчни са възможностите на този живот, те са изключително много! Кога за последно ходи да се изповядаш и да се причистиш? Миналата Пасха? На Успение на Света Богородица, на Рождество Христово, какво направи? Постоянно отлагаш. Остави, ще отида друг път! Не пречи. Искаше да отидеш на църква- ще отида друг път! Друг път! Ти отритваш възможностите. Ти, който отритна петте предишни възможности, ще отритнеш и следващите. Каквото правиш в този живот, то остава неизменно от момента, в който склопиш очи. Край! Човекът не се променя след смъртта, да може да премине от едно състояние в друго, да отидеш от ада в рая. Не става. Нито от ада в рая. Състоянието не може да се промени. Каквото си правил в този живот, е достатъчно да те спаси или да те прати в ада. Много е сериозен животът, който живеем. Я си помисли - 80-90 години определят твоето вечно бъдеще. Така е. И в училище не е ли така? Едно дете ходи в основното училище, след това в гимназията и тези години определят цялото му бъдеще - какво ще учи след това. И това, което учи в университета, ще го упражнява като професия докато вземе пенсия. Така е и в този живот. Някои неща ни помагат да го разберем, че няколко години от живота са определящи. И му казваш: детето ми, тази възраст, в която си сега в гимназията, е определяща. Ако положиш добри основи, ще имаш успех. Е, и Бог това казва. Този век, който ви давам, близо един век, е достатъчен за вечността. Ако искаш, постъпи умно. И не влагай в ума си мисли да намираш разни начини и тайни да се спасиш от ада (и да отидеш) в рая. Ако искаш да си умен, така бъди умен. Как? Да не искам да направя Бога така, както аз Го искам, а да направя живота си така, както Бог

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

го иска. Така да се окажа умен. И Бог ми казва- живеј правилно 80-90 години тук, за да се насладиш на вечно щастие, умиротворене, покой, светлина, неизказната радост. Това е умното движение. Затова светците и мъчениците биват облажавани и казваме – колко сте умни, с няколко дена мъчения, когато палачите са ви измъчвали, сега се наслаждавате постоянно и сте в рая! Видяхте ли? Трябва да си умен, за да си християнин.

И Авраам казва на богатия:

Чедо, спомни си. . .

Видяхте ли? В рая няма злоба, нарича го *чедо мое* - не го мразил, защото, когато мразиш, не си в рая, а си в ада. В рая има любов, но той не може да направи нещо, не може да даде нещо на тези в ада. За съжаление. И това прави ада по-голям за тях. Любовта на хората, които са в рая, кара тези в ада да страдат още повече без праведниците да искат това.

Чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе, а Лазар - злото: сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш; па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат оттук при вас, да не могат, тъй също и оттам към нас да не преминават.

Нещата се променили. Припомни си как живя. Това го четох в една светоотеческа книга и ми направи впечатление, че във вечния живот нашият ум, мисъл и ум ще работят съвършено. Там няма да го има това, което чувстваме сутрин, когато се събуждаме и сме замаяни, умът ни не работи добре и е нужно време да се съвземем. Там умът ще отиде на мястото си, дори тези, които имат психологически и умствени проблеми и т. н., там всички умове на хората, всички хора ще разбират много добре реалността. Там ще помниш нещата, които си правил в живота си, които са те довели там. Защото сега, за съжаление, забравяме и противоположното на забравата (λήθη) е истината (α-λήθεια), тоест това, което не се забравя, което е толкова мощно, автентично и хубаво, че не го забравяш.

В този живот само забравяме, забравяме Бог какво иска, забравяме молитва, кое е

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

правилно и кое лошо, забравяме, че всички сме хора и затова изпитваш омраза към някой, докато и ти си човек и забравяш, че този, който мразиш, е твой брат. Нещо упоява твоята съвест, сякаш е паднало покривало върху ума ти и не знаеш какво с тава с теб. Гледаш на един храм сякаш гледаш обикновена сграда, не те трогва, умът ти не работи, за да види мястото, където Бог се открива, където имаме св. Причастие, св. Евхаристия, а ти осмиваш всичко това. Умът ти не се върти на бързи обороти във великите неща от живота, в спасителните събития на нашия живот.

Сякаш сме опиянени в този живот, сякаш сме изпаднали в летаргия и не знаем какво става с нас, но след това - когато си тръгнеш от този свят, умът вижда всичко, но вече е късно. Там виждаш, че всичко, което си осмивал, не е трябвало да го осмиваш, че Бог наистина е същинската истина, че вечният живот съществува, че Христос е Този, Който те е възлюбил толкова много, но ти не си приел Неговата любов през целия си живот и сега не можеш да го направиш. Какво да правим?

Затова нашият живот е нещо много сериозно. Знаеш ли какво означава 90 години да те отведат във вечното райско блаженство? Колко хубаво нещо. На о. Маркел, един блаженопочинал монах, който починал преди няколко години, който живял в манастира Каракалу и бил болен от рак, когато имал страшни болки, Света Богородица отишла и му казала: Прояви търпение, още малко, и след това ще си до мене, ще си починеш и ще се наслаждаваш! Това е. Колко умна постъпка. Проявяваш търпение, живееш близо до Бога. Не е лесно да си болен от рак и да имаш болки, защото стенеш от болка. Не казвам, че е лесно, просто казвам, колко време ще изпитваш болка? Една година? Две? Три? Пет? Много е тежко, вярвам, че е така и ти състрадавам и съчувствам. Но след това ще се радваш вечно и ще казваш: Христе мой, прославям Те и Ти благодаря! А петте години, в които изпитва болка? - ти казва Той. Господи, те не бяха нищо пред това, на което сега се наслаждавам! Нищо не бяха! Ти знаеше и добре направи, че ми даде това. Ти следваше Твоята цел. И ще казваш: как можах да роптая тогава, когато преживях Божии планове! Защо роптаех? Защо се гневях? Защо спорих с Бога? Сега виждам какво ме е очаквало и каква наслада живея.

Така Лазар се наслаждавал, а богатият не, но помнел всичко, което направил и своите грехове, пороци. Защото, ако не помниш във вечния живот какво си направил в земния живот, тогава ще имаш причина да кажеш на Христос- Господи, защо съм тук? Какво направих и съм в ада? И съм далеч от Теб? В нещо сгреших? Тогава обаче ще съществува самосъзнанието, паметта и съзнанието за събитията и ще знаеш и ще казваш: Понеже направих това и това зло и не се покаях, не плаках, не коленичих пред Голгота да получа прошка от Христос и бях жесток, затова съм тук.

Животът не е игра

Написано от Архим. Андреас Конанос
Петък, 19 Август 2016 17:03

Помни това, за да имаш доказателства за причината, поради която си там. Защото, в противен случай ще кажеш, че Бог е зъл, жесток. Затова в ада никой няма да протестира пред Бога, никой няма да се скара на Бога. Тук се правиш на умен и се караш на Бога и казваш: Бог това, Бог онова! Да, Бог тебе чакаше да Му кажеш плана за спасението на света! Тук се правиш, че знаеш всичко, там ще разбереш много добре и ще кажеш: прав беше, Боже мой! Нали аз направих четири аборта? - ще кажа някоя жена. И никога не плаках за това в живота ми. Ето защо съм сега тук, защото плачът на това дете, който сега чувам, не ме оставя да вляза в рая. Ще помниш това, което си правил, няма да го забравиш, освен ако не си го изповядал, Господ да го е изтрил и сега те утешава, обича те, прощава ти, тогава ще се спасиш. В противен случай, това, което правиш и не го изповядваш през този живот, за да бъде забравено от Бога и да изчезне от душата ти, ще го помниш там по съвършен начин. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}